

Жебраки

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Лиха недоля їх в лахміття одягла.
Осінньої пори вони, страшні від муки,
Покинувши нору, простують до села,
На видноколі їх стрункі стрічають буки.

Не чути більш пісень серед сумних рівнин,
Де залягли сніги заметами густими.
І тільки в самоті похмурий млин
Кружляє вперто крилами своїми.

І бродять жебраки з мішками на горбах —
В канавах, у ровах, у бруді, в смітниках,
До ферми тягнуться, скориночки благають.

Та злі собаки їх коло воріт стрічають.
І знов вони рушають в безконечний шлях
З прокляттями і лайкою в устах.